

فراشعر پست‌مدرن و انسان در وضعیت آیگونیکال

آرش آذربیک^۱، نیلوفر مسیح^۲

چکیده

فراشعری ژانری است که برای اولین بار در ایران با کتاب جنس سوم (۱۳۸۴) مقوله‌بندی و تئوریز شد. نمونه‌هایی ارائه شده اغلب دارای ویژگی‌های پست‌مدرنیستی مانند؛ پلی‌فونی، بازی‌زبانی، آغازهای ناگهانی و پایان‌های باز، بازی با دست‌ورزبان در زاویهٔ عمودنگرانه یعنی حرکتی فرارونده برای گذر از هرگونه سیستم‌محوری در شعر است. در سیستم طولی فراشعر سبک شعر ما هو شعر جای خود را در مسیر تکوینی طولی به شعر ما هو کلمه می‌دهد. یعنی فراشعر در ساحت طولی، توأمان نه مقید و نه منکر هیچ یک از ساحات مکشوف و نامکشوف هنری کلمه نخواهد بود. و با توجه به نگاه هستی‌شناسانهٔ هنر بی‌قید و شرط و متعالی شعر از تمامیت فضای نگرشی و نگارشی سبک‌ها، ژانرها، و مکاتب شعری، داستانی و دیگر ژانرها در راستای کلمه‌محور کردن این نگاه هستی‌شناسانه بهره می‌برد. این نوشتار که به روش توصیفی-تحلیلی فراهم آمده، درصدد است تا تعریفی منسجم از فراشعر و شاخصه‌های آن در ادبیات ارائه دهد. تا مشخص شود که فراشعر در مکتب اصالت کلمه با نام‌هایی که این عنوان را یدک می‌کشند، متفاوت و تمایز است.

کلمات کلیدی: شعر پست‌مدرن، فراشعر پست‌مدرن، شعر دههٔ هفتاد، الگوریتم ادبی، جریان‌شناسی شعر

---

۱. پژوهشگر اندیشکدهٔ کلمه‌گرایان ایران (فرائیسم) (نویسنده مسئول)